

Sygn. akt II PK 114/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa I. S.

przeciwko P. w W.

o odszkodowanie za nieuzasadnione lub naruszające przepisy o wypowiedaniu

umów o pracę wypowiedzenie warunków pracy i płacy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 16 maja 2019 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 listopada 2017 r., sygn. akt XXI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 listopada 2017 r., XXI Pa (...) Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację I. S. (powódka) wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego z 13 czerwca 2017 r., VII P (...) oddalającego powództwo powódki o zasądzenie od P. z siedzibą w W. (pozwany) kwoty 39.000 zł z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania za nieuzasadnione lub naruszające przepisy o wypowiedaniu umów o pracę wypowiedzenie warunków pracy i płacy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniosła powódka, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na potrzebie wyjaśnienia: 1) dopuszczalności przyjmowania przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych, dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, w sytuacji zgłoszenia w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych z zebrany materiał dowodowy; 2) czy w związku z powyższym, wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji i wniosków dowodowych, wynikający z art. 380 k.p.c. nakaz rozpoznania postanowień Sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy oraz wynikający z art. 381 k.p.c. nakaz rozważenia wniosków dowodowych, powołanych w postępowaniu apelacyjnym, których potrzeba powołania wynikała później, nie skutkują obowiązkiem przeprowadzenia przez Sąd drugiej instancji własnego postępowania dowodowego i oceny materiału dowodowego, który powinien znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku. Powódka podniosła również, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 42 § 1 k.p., polegająca na przyjęciu, że niewskazanie przez pozwanego w treści oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę kryteriów doboru pracownika do zwolnienia nie stanowi naruszenia prawa w rozumieniu wskazanych przepisów, co pozostaje w oczywistej sprzeczności logicznej z wyżej wymienioną regulacją a zatem jest nie do zaakceptowania. W ocenie powódki powyżej wskazane naruszenia prawa, jakich dopuścił się Sąd drugiej instancji powodują, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódki pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Oczywistym jest, że w przypadku likwidacji stanowiska kierowniczego w związku z reorganizacją pracodawcy, w wyniku której ze struktury organizacyjnej usunięte zostaje stanowisko kierownicze nieporównywalne z innymi, utrzymanymi stanowiskami kierowniczymi (z uwagi na przedmiot działalności, zakres kompetencji, itp.), nie aktualizuje się po stronie pracodawcy wymóg przedstawienia w piśmie wypowiedzającym umowę o pracę lub warunki pracy i płacy kryteriów doboru do zwolnienia (zmiany warunków zatrudnienia) pracownika – kierownika likwidowanej jednostki organizacyjnej. Likwidacja stanowiska kierowniczego w związku z reorganizacją pracodawcy może wymagać wskazania kryteriów doboru pracownika do zwolnienia (wypowiedzenia warunków pracy lub płacy) wtedy, gdy w strukturze tej występują stanowiska kierownicze w komórkach organizacyjnych o takim samym zakresie przedmiotowym działalności (wyroki Sądu Najwyższego: z 17 września 1982 r., I PRN 64/82, OSNC 1983 nr 4, poz. 61; z 3 listopada 2010 r., I PK 93/10, LEX nr 707852, z 4 października 2018 r., III PK 97/17, LEX nr 2561632). Z reguły ma to miejsce w przypadku pracodawców prowadzących działalność w skali ogólnokrajowej lub ponadregionalnej. Działalność taka przekłada się na istnienie w strukturze organizacyjnej pracodawcy komórek organizacyjnych o wyznaczonym geograficznie (w przypadku dystrybucji) lub lokalizacyjnie (przy świadczeniu usług np. bankowych lub ubezpieczeniowych) zakresie działania, który pod względem przedmiotowym pokrywają się z działalnością innych (z reguły wielu) komórek organizacyjnych pracodawcy zlokalizowanych w innych obszarach (punktach) prowadzenia przez pracodawcę działalności. W niniejszej sprawie, w odniesieniu do pracodawcy jakim jest P. z siedzibą w W., w której zlikwidowano Departament [...], którym wcześniej kierowała powódka, niewątpliwie nie zachodzi wskazana powyżej tożsamość przedmiotu działalności tego departamentu i innych departamentów w strukturze organizacyjnej pracodawcy.

W konsekwencji nie zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, dotyczącego obowiązków sądu drugiej instancji w przypadku podniesienia zarzutów procesowych dotyczących ustaleń faktycznych na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, ponieważ zagadnienie to sformułowano przy założeniu, zgodnie z którym konieczne było prowadzenie ustaleń faktycznych na okoliczność istnienia wakatów na stanowiskach dyrektorów innych departamentów i sposobów

ich obsadzania, jak również na okoliczność zawarcia i realizacji porozumienia zmieniającego zawartego z powódką na czas odbywania aplikacji radcowskiej.

Niezależnie od powyższego, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej o rozpoznania, oparty na potrzebie rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, w oczywisty sposób nie spełnia wymogów wynikających z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego w kwestii tego, jak należy uzasadniać potrzebę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na powołanie przyczyny, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż sformułowane przez powódkę zagadnienia prawne nie zostały przedstawione w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Nie odnoszą się także w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego lub też będzie miało znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw w przyszłości.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.